

JORNADES D' APOSTOLAT SOBRE “CULTURA VOCACIONAL I VOCACIÓ LAICAL”

La Comissió Episcopal per als Laics, Família i Vida, ha organitzat una sessió formativa online dins del marc de les Jornades nacionals de delegats d' Apostolat Seglar i responsables de Moviments i Associacions. Com a objectius de les Jornades es pretén continuar implementant el primer anunci en les realitats eclesials, establir relacions per afavorir l'acompanyament a diòcesis i moviments, dialogar sobre la continuïtat del procés treballant d'itinerari de presència en la vida pública i animar a la participació en el **Congrés de Vocacions** del proper mes de febrer i l'**Any Sant Jubilar**, i redescobrir la vocació laical.

Com diu el papa Francesc, som pelegrins perquè hem estat cridats; cada dia, responem a la nostra crida, intentem donar les passes possibles cap a un món nou de pau i amor, perquè la crida inclou també la missió. No hi ha vocació sense missió. Animats amb el desig del Papa “sigueu pelegrins, poble de Déu en camí”, que vol dir tornar a començar cada dia, recomençar sempre, recuperar l'entusiasme i la força per a recórrer les distintes etapes de l'itinerari que, malgrat les dificultats, sempre obren nous horitzons davant nostre i panorames desconeguts, com a missioners i testimonis d'esperança.

Hi han participat el Germà de La Salle Jorge Sierra i Estrella Moreno, directora de l'Institut Teològic i Pastoral de Bilbao, que han fet una ponència inicial seguida d'un diàleg moderat per Sandra Várez, directora de Comunicació de la Fundació Pau VI.

El fil conductor ha estat la **reflexió i diàleg sobre la cultura laical, estretament units a la nostra missió i presència en la vida pública** en un context actual d'autoritat del qual també és víctima l'Església, així com la rapidesa i la multiplicitat d'estímuls.

No coneixem una definició de vocació, però hi ha quatre característiques del món d'avui que són components antivocacionals: és volàtil, ràpid, incert i complex, i ambigu, on sembla que tot val. La imatge de l'Església és antiquada, hi ha moltes distraccions, poc compromís, gran diversitat i falta de sentit.

Dins de tot aquest garbuix hi ha la **vocació laical**, un terme que va començar a tractar-se i a considerar el seu reconeixement dins de l'Església partir del Concili Vaticà II. Lo propi de la vocació laical -que encara és un repte per a l'Església actual- es fonamenta en el **baptisme**. Els laics participen de la missió de l'Església, que és única, no emanada de la jerarquia. No es pot donar per suposada la vocació pel sol fet d'haver rebut el baptisme. Cal treballar-la per provocar un procés de discerniment vocacional.

La condició pròpia del laïcat és la **secularitat**, inserida dins la quotidianitat del món. És un tret propi del laïcat instaurar el regne gestionant els assumptes temporals i orientant-los cap a Déu. Voler ser llevat dins del món és l'àmbit de l'Església dins del món secular.

Els **espais rellevants** associats amb la vocació laical són:

1.- La **família** és el lloc principal de construcció de la socialització de la persona. La persona construeix la societat, cosa que determina la poderosa influència que hi té la

família. L'Església domèstica és el lloc on l'anunci esdevé testimoni en la vida quotidiana. La seva cura i atenció esdevé un espai de missió o vocació laical.

2.- El treball.

3.- L'espai comú **polític**. No es pot separar el compromís polític de l'evangelització. Tots tenim un repte de presència i participació dins de l'Església.

La cultura vocacional afecta tots les dimensions de la vida. Cal superar el model tradicional de vocació i considerar-la com a mitjà i no com a fi, ja que l'únic fi és el seguiment de Jesús de Natzaret. També hi ha el perill de considerar que el treball vocacional és per a la supervivència del propi moviment, congregació, diòcesi, parròquia. Per això hem de treballar per a trobar un altre mapa, pensant on som, pensant el nostre model de persona cristiana i confiant que Déu continua cridant. La nostra crisi vocacional és una crisi de fe. Cal treballar des de baix i des de dins buscant Déu -que em descentra de mi mateix (sant Agustí)- proporcionant medis, contextos, cultura que ajudin a que les persones entrin en sí mateixes, que ajudin a saber qui són realment i cap on anem, qui ens necessita, perquè vocació i missió són dues cares de la mateixa moneda.

Secularitat i vivència de la fe del laïcat. La fe cristiana ens empeny a sortir de nosaltres mateixos cap als altres: els germans en la fe (comunitat) i els altres. L'espiritualitat encarnada suposa trobar Déu en la vida privada, amb els ulls oberts per veure la realitat i descobrir-hi Déu. Hem de redescobrir el món com a espai de salvació, sense quedar-nos en allò que no va bé i descobrir allò que és bo. Cal anunciar l'evangeli des de la vida, per a construir el Regne i ajudar a que el món sigui millor, denunciant allò que no està ajudant a la vida digna de les persones, servint a la justícia i la promoció humana.

Context de la vocació laical. Cal treballar en la cultura vocacional i fer-ho des de lo positiu i des de la confiança. En primer lloc, confiar en la iniciativa de Déu. El nostre món està habitat per Déu, cal pensar en la pròpia fe, en el cor generós i humil de les persones, que fan el que poden. Així és com hi pot haver anunci. També confiar en la pròpia família de l'Església, i en les nostres famílies dels moviments, grups, congregacions, diòcesis, etc. Mirant l'Església en conjunt es veu l'avanç i progrés. Tal com proposa Yves Congar, cal fer-ho tot nou sense oblidar que la font de la fe és Jesús.

La vocació és la unió de dues voluntats: la de Déu i la de la persona. La vocació implica i complica. La comunitat cristiana es construeix amb el do joiós d'un mateix Déu i la persona en diàleg amb l'Església com a mediació – mediació o bé obstacle?- Tots tenim una vocació i tots tenim un lloc preparat per a cadascú de nosaltres. La vocació és seguir Jesús i no és una forma de vida. Com responc a aquest sí de Déu? Soc aquí i ara allò que Déu somia amb mi? Cal anar construint la vocació cada dia, pensant com anem servint més i millor Déu, buscant contextos on podem escoltar. Déu ens crida a tots i crida sempre.

La importància de la secularitat. Els laics en tenim consciència? Missió i identitat de l'Església van unides. Posar la secularitat al centre suposa que el laïcat tingui un paper fonamental. Cal tindre un laïcat vocacionat, no per exclusió, sinó com a opció, consciència, amb autonomia, respectant la seva llibertat, sense comprometre l'Església,

en diàleg amb altres realitats, entitats, que amb altres objectius o motivacions caminin en la mateixa línia que nosaltres, entrant en una dinàmica de participació. És fonamental l'**escolta** per entrar em diàleg i participació amb els no creients. No estem aquí per a preocupar-nos, sinó per a respondre els desafiaments que el món i les persones tenen. No hem de preocupar-nos de 'sumar', sinó de procurar **connexió** amb les persones. No podem esperar que la gent s'atansi a la parròquia; som nosaltres els que hem de sortir del despatx de la parròquia per a fer ofertes -si van amb el label 'institució'.

El primer anunci avui depèn del laïcat que estigui compartint la vida amb altres persones no creients: viure junts, escoltar els altres, acompanyar-los en la vida i donar un testimoni, allò que és el que a mi m'ajuda. El primer anunci té un recorregut molt curs. Certament que a aquest primer anunci li hem de donar un suport comunitari., afavorir experiències més concretes. La fe es juga en lo concret tots els dies. El primer anunci es juga per la transmissió de persona a persona: qui soc jo i com m'atanso a tu. Es tracta de compartir la vida, viure junts, barrejar-nos, com la sal i el llevat, que s'han de barrejar perquè funcionin. El nostre món avui és increient i no s'atansa a l'Església. Per això cal que el laïcat s'atansi al món.

També és important la formació del laïcat sobre la realitat, petita i àmplia; no podem anar amb la solució simple; això ja no serveix. Cal resoldre la tensió que suposa el fet que els laics hem de realitzar tasques pastorals per falta de vocacions. Llavors passa que estem sent infidels a la nostra vocació real o secular fent lectura creient de la realitat. Cal resoldre aquesta tensió recordant que la missió és una: els laics no estem per suplir els sacerdots per falta de vocacions. No hem de pensar que és menys urgent estar en lo secular perquè és més urgent estar en lo eclesial. És un dilema.

Si volem construir una **cultura vocacional** en l'Església hem d'apostar. No pot haver-hi cap activitat que no ajudi a construir la **cultura vocacional**. Déu em crida a través dels altres i em crida per a servir. Aquesta és la missió. "Sense proposta no hi ha resposta". La cultura vocacional s'estén per contagi, pel testimoni. Cal eliminar barreres i propiciar l'encontre. I pensar que algunes o moltes persones només llegiran "l'evangeli de la teva vida". Déu va posar el seu gran «tesor en gerres de terrissa» (Co 4,7)- que som nosaltres- i fa una crida a viure la vocació amb goig, que és com els altres la notaran, afavorint que les persones es posin davant Déu i li diguin "què vols Tu de mi?", sabent que el que Déu vol de mi és el que millor em pot donar.